

Arrest

nr. 280 069 van 14 november 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guinee-Bissause nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 mei 2022.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. PAQUOT, loco advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Inzake verzoekers eerste aanvraag tot internationale bescherming werd door het CGVS een beslissing tot weigering genomen. Er werd geen geloof gehecht aan verzoekers betoog dat zijn oom I. zijn broer, moeder en vader heeft gedood, en ook hem wil doden. Het beroep hiertegen werd door de Raad bij arrest met nr. 256.117 van 10 juni 2021 verworpen.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in het kader van zijn volgend verzoek steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet. Verzoeker houdt vast aan zijn eerdere verklaringen dat zijn oom hem wil doden. Ter staving legt verzoeker een overlijdensakte van zijn broer neer, een attest van de politie, en een envelop van DHL.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen en zijn nieuw voorgehouden beweringen vermogen aan te tonen,

dient te worden besloten dat verzoekers verklaringen louter bijkomende zijn en volledig in het verlengde liggen van zijn verklaringen gedaan tijdens zijn eerste aanvraag om internationale bescherming.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2. Verzoeker heeft nog kritiek op de motieven in de bestreden beslissing omtrent de door hem voorgelegde attest van de politie. Hij stelt dat zijn woorden foutief zijn geïnterpreteerd. Hij stelt zich niet te hebben tegengesproken, maar dat hij eerst aan A. T. heeft gevraagd om de documenten op te halen, maar omdat deze niet durfde, heeft E. H. S. ze opgehaald. Verder gaat het om een ondertekend en verzegeld attest, waardoor het als authentiek dient te worden beschouwd. Met dit attest had aldus rekening moeten worden gehouden. Hij stelt dat de verwerende partij niet aantoonde dat het om een vervalsing zou gaan, en deze zou dit hebben kunnen controleren door het telefoonnummer erop te contacteren. Hij haalt nog een arrest van de Raad aan waaruit zou blijken dat een gebrek aan geloofwaardigheid niet de enige reden kan zijn om een ingediend document te negeren.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet ingaat op de vaststelling in de bestreden beslissing dat diens verklaringen enkel in het verlengde liggen van zijn verklaringen gedaan tijdens zijn eerste aanvraag om internationale bescherming, waar zij als ongeloofwaardig werden beschouwd. In deze beslissing, alsook het daaropvolgende verwerpingsarrest van de Raad, wordt onder meer aangehaald dat verzoeker totaal onwetend is over zijn oom die hem zou willen vermoorden, en kan hij deze onwetendheid niet verklaren, alsook de vrees die hij heeft dat deze hem zou willen vermoorden. Betreffende het attest van de politie stelt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde wordt toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Dergelijke documenten hebben de mogelijkheid om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, maar deze vermogen niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Uit de eerste aanvraag tot internationale bescherming van verzoeker is reeds gebleken dat dit werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaarde problemen, meer bepaald de onwetendheid over zijn oom die hem zou willen doden. Verder wordt in de bestreden beslissing aangehaald dat uit het attest zou blijken dat verzoekers oom zou weten dat hij zich in Brussel zou bevinden, maar blijft verzoeker zeer vaag wanneer hem wordt gevraagd dit toe te lichten. Het attest, wat zou stellen dat er sprake is van een klacht van verzoeker tegen zijn oom wegens hekserij, toont dan ook de vrees van verzoeker niet aan door zijn oom te worden vermoord, en vergoelijkt de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheden niet.

Waar verzoeker nog verwijst naar recente arresten van de Raad, wijst de Raad er vooreerst op dat precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen, en deze heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 september 2022 staat het volgende vermeld:

“[...]”

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord.

De verzoekende partij repliceert dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, daar dit een standaardbeslissing is waarin de elementen die zij heeft aangebracht onvoldoende worden geanalyseerd en die door de Raad zonder meer wordt overgenomen in voormelde beschikking. Zij stelt dat zij haar geloofwaardigheid heeft trachten te herstellen door het neerleggen van een politieattest en legt een aanvullende nota neer waaraan zij een tweede attest van de politie heeft gevoegd. Voor het overige volhardt zij in haar beroep. De voorzitter neemt inzage van het neergelegde stuk en vraagt de verzoekende partij waar het originele attest zich bevindt, waarop deze laatste antwoordt dat het thans bij de Dienst Vreemdelingenzaken ligt. Waar de voorzitter erop wijst dat de chronologie niet klopt, daar de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord in augustus 2021 en het attest dateert van 5 februari 2022, en het bovendien geen deel uitmaakt van het administratief dossier terwijl dit wel het geval zou zijn indien het bij de Dienst Vreemdelingenzaken effectief zou zijn neergelegd, volhardt de verzoekende partij in haar stelling dat zij het stuk heeft neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en er aldaar een kopie van heeft meegekregen. De advocaat die haar bijstaat geeft geen verdere toelichtingen. De verzoekende partij voegt er nog aan toe: “Ik werk 's avonds en ik slaap 's nachts, maar ik kan nu naar de Dienst Vreemdelingenzaken gaan om het origineel op te halen.” De voorzitter besluit geen gebruik te maken van dit aanbod.”

De Raad wijst in het licht van voormeld betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting waarin zij aanhaalt dat zij haar geloofwaardigheid heeft trachten te herstellen door het neerleggen van een politieattest op volgende motieven van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) dienaangaande op goede gronden vaststelt:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, nl. dat uw oom I. niet alleen uw broer, maar ook uw moeder en uw vader gedood heeft en hij u ook naar het leven staat, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De door u neergelegde overlijdensakte (dd. 22/07/2021) op naam van A. T., uw broer kan allerminst aantonen dat uw oom I. de oorzaak van diens dood was, te meer daar uw broer volgens deze akte aan longfalen ten gevolge van tuberculose overleed. Uit uw verklaringen voor de DVZ blijkt eveneens dat na het overlijden van uw broer tuberculose vastgesteld werd (Verklaringen Volgend Verzoek, vraag 18), en niet dat uw broer vermoord werd. Deze akte gaat niet gepaard met geloofwaardige verklaringen uwentwege. Bovendien is dit document gemakkelijk op te stellen. Deze akte kan de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook niet ombuigen.

Hetzelfde geldt trouwens voor het door u neergelegde attest dd. 14/7/2021) van de Guinee-Bissause politie. Uit dit attest blijkt bovendien dat uw oom zou weten dat u zich in Brussel (België) bevindt (Verklaringen Volgend Verzoek, vraag 18). Door de DVZ gevraagd dat uit te leggen, verklaart u het niet te weten en blijft u uitermate vaag door te stellen dat iemand hem dat misschien gezegd heeft.

Uit de "Verklaring Volgende verzoek" (VVV) dd. 17/9/2021) blijkt overigens dat u incoherente verklaringen aflegde over wie hogervermelde documenten voor u verkreeg; de ene keer stelde u dat het T. A., de zoon van een vriend van uw vader was die de documenten opvroeg en ophaalde (pt. 18. 2), terwijl u later verklaarde dat de documenten werden opgevraagd door uw Senegalese vriend E. H. S., omdat A. T. te bang was om ze op te vragen (pt.21). Dit roept bijkomende vragen op naar de bewijswaarde van deze door u voorgelegde documenten.

De envelop van DHL via dewelke u beide documenten ontvangen heeft, heeft enkel betrekking op de verzending van de door u neergelegde documenten en kan het voorgaande niet wijzigen.

Er wordt tevens opgemerkt dat uit het arrest van de RvV voldoende blijkt dat het ontbreken van enige tastbare stukken slechts één element vormt in het geheel aan gedane vaststellingen (arrestnr. 256.117, p. 7-9)."

De Raad herneemt tevens volgende gronden van voormelde beschikking waarin in dit verband wordt vastgesteld:

"De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet ingaat op de vaststelling in de bestreden beslissing dat diens verklaringen enkel in het verlengde liggen van zijn verklaringen gedaan tijdens zijnde eerste aanvraag om internationale bescherming, waar zij als ongeloofwaardig werden beschouwd. In deze beslissing, alsook het daaropvolgende verwerpingsarrest van de Raad, wordt onder meer aangehaald dat verzoeker totaal onwetend is over zijn oom die hem zou willen vermoorden, en kan hij deze onwetendheid niet verklaren, alsook de vrees die hij heeft dat deze hem zou willen vermoorden. Betreffende het attest van de politie stelt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde wordt toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Dergelijke documenten hebben de mogelijkheid om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, maar deze vermogen niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit de eerste aanvraag tot internationale bescherming van verzoeker is reeds gebleken dat dit werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaarde problemen, meer bepaald de onwetendheid over zijn oom die hem zou willen doden. Verder wordt in de bestreden beslissing aangehaald dat uit het attest zou blijken dat verzoekers oom zou weten dat hij zich in Brussel zou bevinden, maar blijft verzoeker zeer vaag wanneer hem wordt gevraagd dit toe te lichten. Het attest, wat zou stellen dat er sprake is van een klacht van verzoeker tegen zijn oom wegens hekserij, toont dan ook de vrees van verzoeker niet aan door zijn oom te worden vermoord, en vergoelijkt de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheden niet."

Uit deze grond van voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een afdoende geïndividualiseerd onderzoek heeft gevoerd naar de door de verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. Door ter terechtzitting slechts op algemene wijze aan te geven dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing en de ongefundeerde kritiek te uiten dat dit een standaardbeslissing betreft waarin de elementen die zij heeft aangebracht onvoldoende worden geanalyseerd en die door de Raad zonder meer wordt overgenomen in voormelde beschikking, gaat de verzoekende partij in wezen niet in concreto in op voormelde vaststellingen, minstens slaagt zij er niet in concrete en dienstige argumenten aan te reiken die de pertinente vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

De verzoekende partij leg ter terechtzitting een aanvullende nota neer waaraan zij een tweede attest van de politie van 5 februari 2022 voegt. Op de vraag van de voorzitter ter terechtzitting naar het originele attest, geeft de verzoekende partij aan dat het thans bij de Dienst Vreemdelingenzaken ligt. Vervolgens wijst de voorzitter erop dat de chronologie niet klopt, daar zij op de Dienst Vreemdelingen-zaken werd gehoord in "augustus 2021" en het attest dateert van 5 februari 2022 en het bovendien geen deel uitmaakt van het administratief dossier terwijl dit wel het geval zou zijn indien het bij de Dienst Vreemdelingenzaken effectief zou zijn neergelegd. De verzoekende partij volhardt ter terechtzitting in haar stelling dat zij het

stuk heeft neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en er aldaar een kopie van heeft meegekregen. Hiermee slaagt de verzoekende partij er niet in een aannemelijke verklaring te bieden voor de vaststelling dat haar antwoord niet spoort met de datum van het neergelegde document, noch voor het ontbreken ervan in het administratief dossier. Ook wanneer de Raad bij nazicht van het administratief dossier vaststelt dat de verzoekende partij effectief werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 september 2021, en niet in augustus 2021 zoals verkeerdelijk gesteld ter terechtzitting, blijft de vastgestelde chronologische tegenstrijdigheid overeind. De tijdsperiode tussen het gehoor en de datum die wordt vermeld in het document is overigens niet gering. De stelling dat de verzoekende partij het origineel van een document zou hebben neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, die het dossier op 21 september 2022 reeds heeft overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, daar waar het document dateert van 5 februari 2022, zijnde meer dan 4 maanden nadien, valt chronologisch niet te rijmen en kan dan ook niet worden gevolgd. Deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij en aan de bewijswaarde van het betreffende stuk.

De Raad merkt hierbij nog op dat het eigenaardig voorkomt dat in het neergelegde attest van 5 februari 2022 wordt verwezen naar (de verzender van) het eerder overgemaakte attest van 14 juli 2021, evenals naar wie inlichtingen zou hebben verschaft over het gegeven dat de verzoekende partij zich in Brussel bevindt, terwijl in de bestreden beslissing van 28 september 2021 wordt vastgesteld dat de verzoekende partij er niet in slaagt net over deze punten duidelijkheid te verschaffen. Zo stelt de commissaris-generaal dat uit de *“Verklaring Volgende verzoek”* van 17 september 2021 blijkt dat de verzoekende partij incoherente verklaringen aflegde over wie het attest van 14 juli 2021 voor haar verkreeg: *“de ene keer stelde u dat het T. A., de zoon van een vriend van uw vader was die de documenten opvroeg en ophaalde (pt. 18. 2), terwijl u later verklaarde dat de documenten werden opgevraagd door uw Senegalese vriend E. H. S., omdat A. T. te bang was om ze op te vragen (pt.21).”* De commissaris-generaal geeft hierbij terecht aan dat dit bijkomende vragen oproept naar de bewijswaarde van de door de verzoekende partij voorgelegde documenten. De verzoekende partij verklaarde immers eerst uitdrukkelijk dat T.A. *“de documenten [heeft] opgevraagd en opgehaald”*. Later verklaarde zij dat E.H.S. deze zou hebben opgevraagd en aan T.A. gegeven om op te sturen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde de verzoekende partij blootweg dat zij het misschien verkeerd had gezegd of dat de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken het misschien verkeerd had gehoord. Deze uitleg overtuigt de Raad niet: indien T.A. daadwerkelijk bang was om deze documenten op te vragen en op te halen, dan kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij doorheen haar verklaringen op consistente wijze de rol van T.A. zou hebben beperkt tot het louter versturen van de documenten, quod non.

Tevens merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing betreffende het door de verzoekende partij neergelegde attest van 14 juli 2021 op pertinente wijze op: *“Uit dit attest blijkt bovendien dat uw oom zou weten dat u zich in Brussel (België) bevindt (Verklaringen Volgend Verzoek, vraag 18). Door de DVZ gevraagd dat uit te leggen, verklaart u het niet te weten en blijft u uitermate vaag door te stellen dat iemand hem dat misschien gezegd heeft.”* Het doet dan ook de wenkbrauwen fronsen dat het bij de aanvullende nota neergelegde attest van 5 februari 2022 later dan de bestreden beslissing is gedateerd en handelt over vraagstukken die tijdens het gehoor van de verzoekende partij op tafel lagen, doch waarop de verzoekende partij een eenduidig antwoord schuldig bleef, terwijl het origineel van dit attest reeds zou zijn neergelegd bij de Dienst Vreemdelingzaken, zoals de verzoekende partij voorhoudt ter terechtzitting. Deze geheel onsamenhangende gang van zaken en de onlogische uitleg die hiervoor wordt gegeven doen volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij en toont eerder aan dat zij geen benul heeft van de documenten die zij voorlegt.

De Raad benadrukt in deze dat noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten aantonen dat de voorgelegde stukken vals zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714). Gelet op voorgaande bevindingen mag redelijkerwijze worden aangenomen dat de voorgelegde stukken, in casu de twee politie-attesten en de overlijdensakte, slechts een zeer geringe tot geen bewijswaarde hebben.

Hoe dan ook benadrukt de Raad betreffende het neergelegde tweede attest van 5 februari 2022 ter terechtzitting dat het louter verder borduren op hetzelfde ongeloofwaardig relaas hier niets aan wijzigt en niet van aard is afbreuk te doen aan het vastgestelde.

Gelet op deze gedane vaststellingen over haar eerste beschermingsverzoek en gelet op voorgaande bevindingen inzake de inhoud en de zeer geringe tot onbestaande bewijswaarde van de stukken die zij heden voorlegt in het kader van haar tweede beschermingsverzoek, zijn deze elementen, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van haar ongeloofwaardig bevonden verklaringen,

niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

De voorgelegde elementen kunnen dan ook niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van dezelfde wet.

Waar de verzoekende partij nog stelt te volharden in haar beroep, reikt zij evenmin concrete elementen aan die gronden van voormelde beschikking in een ander daglicht plaatsen. De verzoekende partij kan de beoordeling niet ombuigen door het in wezen louter herhalen van de elementen of het aanvoeren van elementen die louter in het verlengde liggen hiervan, zoals zij doet ter terechtzitting.

De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES